

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 338/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 48. ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 60/05 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 443/05, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2007 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 48. ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd („ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 60/05 a jeho rozsudkom z 18. októbra 2005 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 443/05 a jeho rozsudkom z 15. januára 2007.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, sťažovateľ podal okresnému súdu 24. novembra 2004 žalobu, ktorou sa dožadoval „náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy vo výške 200 000 Sk s príslušenstvom“ proti Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 C 60/05 z 18. októbra 2005 žalobu zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol svojím rozsudkom sp. zn. 1 Co 443/05 z 15. januára 2007, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. (Sťažovateľ označil v petite sťažnosti rozhodnutia oboch súdov ako „uznesenie“, čo ústavný súd posúdil ako pisársku chybu a ďalej sa už touto otázkou nezaoberal, pozn.)

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „... sťažnosť jednoznačne preukáže úmyselné chybné rozhodovanie Okresného súdu Poprad a Krajského súdu v Prešove – tým, že zamlčali alebo odstránili dôkazy zo súdneho spisu č. 22 a č. 24 – relevantné dôkazy, ktoré usvedčili odporcu nespochybniteľne ...“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodol:

„II. A. Okresný súd v Poprade a Krajský súd v Prešove porušili základné práva MUDr. D. B. podľa čl. 12 ods. 1 čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 a čl. 13 medzinárodného dohovoru.

II. B. Okresný súd v Poprade a Krajský súd v Prešove sú povinní zaplatiť MUDr. D. B. satisfakciu podľa čl. 127 ods. 3 vo výške každý 4000.000. –Sk do 15 dní od doručenia Nálezu Ústavného súdu.

II. C Ústavný súd ruší uznesenia Okresného súdu v Poprade 17 C/60/05-69 zo dňa 18.11.2005 a Krajského súdu v Prešove 1 Co/443/05 zo dňa 15.01.2007.

II. D. Okresný súd v Poprade je povinný zaplatiť MUDr. D. B. nemajetkovú ujmu za odstránenie dôkazov č.22 a č. 24 zo súdneho spisu a konanie jednostrane v prospech odporcu vo výške 1,000.000.-Sk do 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.

II. E. Krajský súd v Prešove je povinný zaplatiť MUDr. D. B. nemajetkovú ujmu vo výške 2,000.000.-Sk za ignorovanie dôkazov č. 22a č. 24 a tým nie nestranné konanie a nepoznanie skutkového stavu, prekrucovanie faktov a nehľadanie dôkazov č. 22 a č. 24.; do 15 dní po doručení Nálezu Ústavného súdu.

II. F. V prípade preukázania chýbania dôkazov č. 22 a č. 24 zbaviť imunity sudkyňu JUDr. M. M. a vec postúpiť orgánom činným v trestnom konaní – ako machinácie so súdnym spisom.

II. G. V prípade omeškania sú súdy povinné zaplatiť aj úroky z omeškania vo výške 17,6% z dlžnej sumy od dňa vydania povinnosti zaplatiť do zaplatenia. “

Sťažovateľ žiadal aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho sťažnosti pred ústavným súdom poukazujúc na svoju zlú finančnú a sociálnu situáciu.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 12 ods. 1 ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 a čl. 13 dohovoru postupom a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 17 C 60/05 z 18. októbra 2005

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje.

Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a rozsudok okresného súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal krajský súd, ktorý rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti uvedenému rozsudku. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k okresnému súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 48. ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 a čl. 13 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co 443/05 z 15. januára 2007

Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru došlo tým, že krajský súd ako odvolací súd ignoroval existenciu dôkazov podľa sťažovateľa relevantných a nespochybniteľných, ktoré usvedčovali odporcu nespochybniteľne, čím podľa sťažovateľa preukázal, že nie je nestranný a nezávislý. Krajský súd ako odvolací súd podľa sťažovateľa neodstránil bezprávie, ale naopak bezprávie vedome a úmyselne potvrdil.

Podstata základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom. Do obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej, platnej a účinnej právnej normy.

Obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je okrem iného umožniť každému reálny prístup k súdu a k tomu zodpovedajúca povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba uplatní svoje právo v súlade s procesnými zásadami, orgány verejnej moci majú povinnosť umožniť každému, aby sa uplatnením práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru stal účastníkom súdneho konania.

Ústavný súd podobne ako v prípade iných sťažností namietajúcich porušenie práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 dohovoru skúmal aj v uvedenom prípade, či uznesenie krajského súdu nebolo svojvoľné alebo arbitrárne a či nezakladá možnosť porušenia sťažovateľom označených práv. Z uznesenia krajského súdu je zrejmé, aké skutočnosti vzal za základ svojho rozhodnutia. Krajský súd svoj postup a rozhodnutia riadne odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými relevantnými skutkovými a právnymi okolnosťami uplatneného nároku sťažovateľa.

Ústavný súd nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uvádza v sťažnosti, žiadne také dôvody alebo skutočnosti, ktoré by mohli spochybníť právne závery krajského súdu. Procesný postup a rozhodovanie krajského súdu sa nejaví podľa názoru ústavného súdu ako svojvoľný, neodôvodnený a zjavne neopodstatnený a vzhľadom

na dobu konania za neprímeraný a taký, aby ústavný súd mohol považovať konanie krajského súdu za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 dohovoru. Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02).

Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu, odmietol ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní.

Vychádzajúc zo skutočností už uvedených (podanie odvolania sťažovateľom a konanie o ňom) ústavný súd kvalifikuje sťažnosť aj v časti namietajúcej porušenie čl. 13 dohovoru (právo na účinný prostriedok nápravy) ako zjavne neopodstatnenú. Krajský súd riadne konal o opravnom prostriedku, ktorý podal sťažovateľ, a tiež postupoval v predmetnom konaní v rámci hraníc stanovených na neho sa vzťahujúcimi právnymi predpismi. Samotná skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv sťažovateľa, nezakladá porušenie sťažovateľom označených základných práv (napr. I. ÚS 361/06).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní okresného súdu a krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti neodôvodnil, v čom vidí porušenie uvedeného článku ústavy, resp. porušenie ktorých jeho atribútov namieta, a napokon neuviedol ani to, či k jeho porušeniu malo dôjsť postupom alebo rozsudkom okresného súdu a krajského súdu. Preto ústavný súd dospel k záveru o nepreskúmateľnosti sťažnosti v tejto časti.

Vzhľadom na ústavným súdom konštatované nezistenie porušenia práv podľa čl. 6 a čl. 13 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co 443/05 z 15. januára 2007 nemohlo dôjsť ani k porušeniu zásad rovnosti v právach uvedených v čl. 12 ods. 1 ústavy. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol (napr. PL. ÚS 14/98, I. ÚS 161/04), že porušenie zásady rovnosti v právach podľa čl. 12 ústavy má charakter porušenia základného ústavného práva v zásade iba vtedy, ak je spojené zároveň s porušením aj iného základného práva.

V časti sťažnosti, ktorú sťažovateľ označil ako sťažnosť „*PODĽA Trestného zákona ustanovenia § 327 – marenie úlohy verejným činiteľom, ktorý pri výkone svojej právomoci má a r í úmyselne splnenie spravodlivého výkonu súdnictva – odstránenie relevantných dôkazov zo súdneho spisu ! za účelom ochrániť jednu stranu súdneho konania a poškodiť druhú stranu.*“, ústavný súd konštatuje, že ju nemohol prerokovať pre nedostatok svojej právomoci, a preto ju odmietol.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2007